

Mẫu chuyện về Hồ Chí Minh

GẶP BÁC TRONG KHU RỪNG GIÀ

Năm 1950, sau những chiến thắng liên tiếp, bộ đội khu Ba được cử một đoàn đại biểu lên Việt Bắc dự Đại hội Chiến sĩ thi đua toàn quân.

Trong đoàn có trai, có gái. Chị Tâm là thương binh, người gầy yếu nên mỗi lần qua suối các anh giao liên bảo để các anh cõng, nhưng chị lại ngượng. Một anh nói:

- Đồng chí còn phong kiến lắm. Bác Hồ dạy chúng ta phải coi đồng chí như anh em ruột thịt mà...

Đoàn ngày đi đêm nghỉ, lúc mệt thì lại "hò lơ hò lơ" hoặc động viên nhau "cố lên, sắp được gặp Bác rồi".

Một buổi trưa, anh em phải leo lên cái dốc cao. Người thì túi, người thì ba lô, kẻ quang gánh ị ạch leo dốc. Bỗng phía đầu dốc có tiếng ồn ào, chân người chạy rầm rập, chen vai xô lấn ngược lên... Thì ra có một ông già, mặc quần áo nâu đội mũ lá cọ vành rộng, vai vắt khăn nhuộm màu xanh "phòng không", tay cầm cái quạt cắt từ lá cọ đang phe phẩy. Ông già đi đôi guốc mộc dưới chân, đã mòn vẹt.

Bỗng ai đó hô lên:

- Bác Hồ! Đúng Bác Hồ rồi! - Thế là cả đoàn xô đến. Bác hỏi đoàn tỉnh này tỉnh kia rồi nhắc:

- Đoàn Thái Bình đâu?

- Thưa Bác, kia ạ...

Bác không chờ anh chị em đến mà tự đi tới. Nguyễn Thị Chiên vừa đặt đôi sọt xuống thì Bác đã đứng trước mặt, bắt tay từng người nói:

- Cháu Chiên đâu?

Không hiểu sao, chị Chiên bàng hoàng cả người, run lên rồi òa khóc, khóc rất to:

- Thưa Bác, cháu đây ạ. Cháu là Chiên đây ạ!

Thế rồi chị khụy xuống, ôm lấy chân Bác nức nở.

Các anh trong đoàn nói với nhau:

- Đánh giặc thì gan lỳ, bị địch bắt, tra tấn cũng không khóc thế mà nay lại khóc như con nít...

Bác cúi xuống, nâng chị Chiên, mắt đỏ hoe, ôn tồn nói:

- Cháu nín đi, nín đi! Đừng khóc nữa! Đứng dậy, đứng dậy nào:

Bác khẽ vuốt mái tóc chị, hỏi:

- Bố mẹ cháu mất rồi, cháu sống với ai ở quê bây giờ?

Thế là chị Chiên lại nấc lên, khóc nữa. Một đồng chí khác phải trả lời thay chị.

Bác bảo:

- Thôi, lau nước mắt đi. Cháu đội nón vào. Nắng ở đây không như ở đồng bằng đâu.

Và hình như để cho không khí đỡ "nặng nề", Bác đội mũ lên đầu, cười hỏi anh chị em:

- Thế nào? Bác đội mũ trông khác trong ảnh các cháu thấy chứ...

Bác bắt tay từng người rồi nói:

- Đi nắng về, không được xuống suối tắm vội. Bây giờ vào cơ quan nghỉ ngơi, ăn cơm, ngủ cho đầy giấc. Bác phải đi làm việc đây. Tạm biệt các cháu.

Tất cả anh chị em trong đoàn đứng nhìn theo Bác cho đến lúc Bác đi khuất không nhìn thấy nữa mới thôi. Đôi mắt chị Chiên vẫn chưa ráo nước...

(Theo lời kể của Anh hùng Nguyễn Thị Chiên)

(Trích "Bác Hồ viên ngọc quý của mọi thời đại". Sách hiện đang sẵn sàng phục vụ tại Thư viện tỉnh Đồng Tháp. Phòng đọc: KAVL17.8376, Phòng mượn: MEVV16.5052 - 5053)